

[Arne Melchior]

skulle stå her og tale om et andet menneskes skyld? Det er mig ikke tilstedt.

Det, jeg er bange for at man har gjort sig skyldig i, er, at underskrifter på statsdokumenter af enhver art, på dokumenter mellem borgere og myndigheder, afgivet på tro og love og under strafansvar, inflationeres bort, nemlig ved at en telefonopringning kan træde i stedet for en underskrift.

Jeg tror, det var fru Ebba Strange, der henstillede til skatte- og afgiftsministeren, at han gik i gang med en forenkling af systemet og andre gode reformer. Jeg vil gerne tilføje, at denne sag nok nødvendiggør en mildhed i synet på, at skatteydere eller borgere i anden kapacitet kommer til at skrive dokumenter under, som kan være behæftet med fejl. Jeg synes, at hverken skatte- og afgiftsministeren eller statsministeren eller lovgivningsmagten som sådan kan se helt bort fra, at der her er tale om en ny kurs, som jeg gerne hilser velkommen, fordi jeg er en ven af mildhed. Men denne mildhed må altså så udstrække sig til almenheden, og det må aldrig forstås derhen, at den kan være reserveret nogle få.

Vi har i vor gruppe bestemt os for at stemme blankt til det af det konservative folkepart fremsatte dagsordensforslag, netop fordi vi vil vise, at vi er i tvivl om sagens politiske substans, men også for at vise, at vi i spørgsmålet om skyld overhovedet ikke ønsker og hermed heller ikke har deltaget i nogen bedømmelse af en anden borger, være sig minister eller andre. Hvis afværgedagsordenen, formular A 1, skulle komme på folketingets bord senere i eftermiddag, så må jeg nok udbede mig at få statsministerens redegørelse skriftligt, for det kan være noget vanskeligt ved en afstemning at tage noget til efterretning, som man kun har haft lejlighed til at høre mundtligt en enkelt gang.

Wilhelm (VS):

Denne sag har såvel en retlig som en moralsk og en politisk side.

Hvad det første angår, så er det klarlagt, at der har været tale om en åbenbar forskelsbehandling. Det må nødvendigvis kræne retsbevidstheden, og en sådan forskelsbehandling – som i øvrigt forekommer på mange andre områder; dette er jo ikke noget særlig enestående eksempel på, at der ikke er

lighed for loven – bør få konsekvenser. Hvilke konsekvenser skal jeg vende tilbage til.

Hvad den moralske side af sagen angår, så er sagen lagt op således, at det specielt drejer sig om, hvilke moralske krav man må kunne stille til en minister. Jeg må først sige, at jeg ikke ser nogen rimelighed i den opdeling, hvorefter der stilles andre krav til en minister end til f. eks. en skatteudvalgsformand. Det var naturligvis ønskeligt, om der på enhver post af den art fandtes den mest gennemførte anstændighed og uangribelighed. Det er jo bare ikke tilfældet, og hvad mere er: det er end ikke tilstræbt af det parti, som har rejst denne sag. For nu ikke at komme for vidt omkring skal jeg kun give nogle få eksempler, som alle er hentet fra de allerseneste år, og som alle vedrører ministre.

Der var en fremtrædende venstremand, som benyttede sin plads i ligningsrådet til at søge at forhindre, at skattelovgivningen blev overholdt. Det drejede sig i dette tilfælde om beskatning af multinationale selskabers datterselskaber. 8 måneder efter blev han udnævnt til skatteminister. Det var sidste sommer. Ingen af dem, som nu fører sig frem i legalismens og moralens navn, havde nogen indvendinger mod udnævnelsen af en skatteminister, som havde søgt bag kulisserne at bøje skattelovene.

Der var en statsminister, som opkastede sig som dommer over en ministerkollega, og som ved en regulær hekseproces med tilside-sættelse af de mest elementære retssikkerhedsgarantier fradømte hende ære og embede. Ingen af de partier, som nu moraliserer over skatteministeren, var at finde blandt kritikerne af den statsminister, som i ren opportuniste tilsidesatte enhver anstændighed. Tværtimod var de fleste af dem yderst aktive ved tilrettelæggelsen af det heksebål, som han beredvilligt satte tændstik til. Og det var jo apropos hr. Arne Melchiors indlæg en situation, hvor så at sige hele dagspressen var enig med hr. Arne Melchior om, at nu skulle der brændes hekse af.

Vi har, som det blev dokumenteret i særdomstolens rapport for to år siden, haft en hel stribe af justits- og forsvarsministre, som har ført folketinget bag lyset med erklæringer om, at ingen blev registreret alene for lovlig politisk virksomhed. Det er sket i hvert fald i hele perioden 1968–73 og muligvis endnu længere. Har man ønsket at gøre ministeran-